

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **R. M.**
st. příslušnost: Ázerbájdžán
zastoupen JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem
Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2022, č. j. CPR-6491-3/ČJ-2022-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se *nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud se poté, co jeho předchozí rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud, musel znovu zabývat zákonností vyhoštění žalobce. V Česku pracoval bez povolení k zaměstnání. V době, kdy měl platné dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání vydané Litevskou republikou.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Policie kontrolovala žalobce dne 9. 12. 2021 v odpoledních hodinách v provozovně kebabu ve Zlíně. Z jeho pasu zjistila, že disponuje vízem typu D vydaným Litevskou republikou s platností od 27. 8. 2021 do 24. 8. 2022. Z přechodových razítek v pasu žalobce vyplynulo, že do Litvy přicestoval dne 7. 9. 2021. Žalobce však nedisponoval žádným dokladem, který by jej opravňoval k výkonu zaměstnání v Česku.
3. Majitel provozovny kebabu na místě vypověděl, že sem žalobce přicestoval autobusem začátkem listopadu 2021. Hned poté pro něj začal pracovat. Neměl uzavřenou žádnou smlouvu. Pracoval podle potřeby a dostával mzdu 100 Kč za hodinu. Vykonával práce související s přípravou jídla a úklidem.
4. Policie na základě těchto informací zahájila řízení o správním vyhoštění žalobce. Následujícího dne jej vyslechla. Žalobce uvedl, že v provozovně kebabu začal pracovat od 1. 11. 2021. Připravoval jídla a uklízel. Pracoval většinou od 9 do 17 hod a dostával 100 Kč na hodinu. S majitelem provozovny žádnou smlouvu neuzavřel. Ke svému litevskému vízu uvedl, že se jedná o pracovní vízum. Původně tam měl pracovat na stavbě. Tato práce mu ale nevyhovovala. Proto po necelých třech týdnech z Litvy odjel do Česka. Bylo to kolem 20. 9. 2021. Co všechno je třeba k tomu, aby mohl v Česku legálně pracovat, neví.
5. Od Úřadu práce ČR policie zjistila, že žalobce nemá povolení k zaměstnání na území Česka. Litevské vízum opravňovalo žalobce k pobytu na území Česka po dobu nejdéle 90 dnů v rámci období 180 dnů [čl. 21 odst. 1 a 2 ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení č. 265/2010 („Schengenská prováděcí úmluva“)]. Toto vízum jej také opravňovalo k výkonu zaměstnání pouze v Litvě, nikoliv v Česku.
6. Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2021, č. j. KRPZ-126858-26/ČJ-2021-150026-SV („rozhodnutí krajského ředitelství“), Krajské ředitelství policie Zlínského kraje („krajské ředitelství“) uložilo žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobci zakázalo vstup do EU na dobu šesti měsíců. K vycestování z EU mu stanovilo 10 dnů.
7. Žalobce se proti rozhodnutí krajského ředitelství odvolal. Nezohlednilo, že disponuje platným oprávněním k pobytu v Litvě. Napadal také délku stanovené doby zákazu vstupu. Rozhodnutí o správním vyhoštění ho zároveň nutí opustit území všech členských států EU, ne jenom Česka.
8. Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 3. 2022, č. j. CPR-6491-3/ČJ-2022-930310-V224 („rozhodnutí žalované“), žalobcovo odvolání zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila. Uložení správního vyhoštění mi bez dalšího nebrání v pobytu v Litvě. Odkázala na čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy. Uložení správního vyhoštění proto nebylo nepřiměřené. Ani s přihlédnutím k tomu, že žalobce je držitelem platného víza k pobytu v jiné zemi EU.
9. Soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2022, č. j. 41 A 16/2022-16, zrušil rozhodnutí žalované pro nezákonnost. Žalobce totiž disponoval platným pobytovým oprávněním jiného členského státu. A žalovaná v souladu s čl. 6 odst. 2 návratové směrnice vůbec neměla žalobci uložit správní vyhoštění. Mohl mu uložit jen povinnost opustit území České republiky (§ 50a zákona o pobytu cizinců), se kterou se nepojí zákaz vstupu na území všech členských států.
10. Rozsudek krajského soudu však poté zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 1. 2024, č. j. 3 Azs 129/2022-29. Krajskému soudu vytkl, že v rozporu s dispoziční zásadou

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

překročil žalobní body. Z textu žaloby podle Nejvyššího správního soudu nevyplývalo, že by žalobce brojil proti samotnému správnímu vyhoštění. Námitky vznášel pouze proti době, po kterou nemůže vstoupit na území EU (a dále tvrdil, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné).

III. Žaloba a vyjádření žalované

11. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, protože se nevypořádala se všemi okolnostmi podstatnými pro rozhodnutí. Výrok o tom, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování, se zakládá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
12. Doba zákazu vstupu podle žalobce neodpovídá okolnostem případu. Žalobce není „typickým“ nelegálním pracovníkem, protože nepobýval v Česku neoprávněně. Měl vydané platné litevské dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání. Domníval se proto, že může pracovat i v Česku. Nelegálně pracoval cca 40 dní. Žádného jiného protiprávního jednání se nedopustil. S policií spolupracoval. Zároveň pracoval v odvětví, o které čeští občané nejví zájem. Jeho jednání ohrozilo český pracovní trh pouze marginálně. To měla žalovaná zohlednit.
13. Vyhoštění žalobce má navíc dopad i na jeho litevské pobytové oprávnění. Tvzení žalované, že žalobce může vycestovat do Litvy, je v rozporu s výrokem rozhodnutí o správním vyhoštění, který mu ukládá povinnost opustit území všech členských států, nejenom Česka. Žalovaná se s těmito námitkami, které žalobce uplatňoval již v odvolání, nevypořádala. Její rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě pouze odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, které je podle ní v souladu se zákonem.
15. K rozsudku Nejvyššího správního soudu se žalobce nevyjádřil. Žalovaná uvedla, že setrvává na svém původním vyjádření.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba *není důvodná*.
17. Mezi stranami není sporu, že žalobce pracoval na území Česka, ač k tomu neměl oprávnění. Tím podle žalované naplnil důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Podle něj „[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání (...)“. Zároveň není sporu o tom, že žalobce byl v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění držitelem platného dlouhodobého víza vydaného litevskými orgány.
18. Žalobce vznáší v zásadě dvě žalobní námitky. V první z nich namítá (1) nepřiměřenost stanovené doby zákazu vstupu. Ve druhé pak (2) nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů, protože se nevypořádala s jeho argumentací, že uložení správního vyhoštění bude mít dopad i na jeho litevské pobytové oprávnění.
19. V úvodu žaloby žalobce stručně namítá také nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k případné existenci důvodů znemožňujících vycestování. Tuto stručnou námitku

však dále v textu žaloby nijak nerozvádí. Neuvádí, co konkrétně správní orgány opomněly zjistit nebo zohlednit. Ani neuvádí žádné skutečnosti, které by alespoň naznačovaly existenci důvodů znemožňujících vycestování. Tuto námitku proto nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod, ze kterého musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního]. Zbylé dvě námitky pak nejsou důvodné.

20. Co se týče (1) námitky nepřiměřenosti stanovené doby zákazu vstupu, stanovení této doby je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c), že pro zde uvedené případy lze dobu, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na tři roky. Toto ustanovení tak zakládá správním orgánům prostor pro správní uvážení ohledně stanovení doby zákazu vstupu v jednotlivých případech s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti.
21. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby soudy mohly přezkoumat, zda správní orgán svého uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92, nebo ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79). V opačném případě rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Správní uvážení podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Soud může zkoumat jen to, zda správní orgány neposoudily věc excesivně či svévolně, a zda své závěry dostatečně odůvodnily (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31).
22. Stanovení zákazu vstupu na šest měsíců není v případě žalobce nepřiměřené. Krajské ředitelství ve svém rozhodnutí uvádí, že přihlédlo k délce doby, po kterou žalobce v Česku neoprávněně pracoval (od 1. 11. 2021 do 9. 12. 2021). K tíži žalobci přičítal, že se prakticky nezajímal, zda tu může legálně pracovat. Žalovaná dodala, že nebyť pobytové kontroly, žalobce by zřejmě ve výkonu nelegální práce pokračoval. Uložení správního vyhoštění nepodmiňuje zaviněné jednání cizince. Žalobce navíc již v minulosti v Česku pracoval. Mohl proto znát podmínky výkonu zaměstnání. Doba zákazu vstupu mu žalovaná stanovila při spodní hranici zákonem umožněného rozpětí.
23. Toto odůvodnění soud považuje za dostatečné. Správní orgány nepostupovaly při stanovení doby zákazu vstupu svévolně. Nepřiměřenost doby zákazu vstupu žalobce spatřuje ve specifických okolnostech jeho neoprávněného pobytu – měl totiž litevské dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání. To však ani podle soudu závažnost jeho jednání nesnižuje. Je legitimní očekávat od cizinců, kteří chtějí v Česku pobývat za účelem výkonu výdělečné činnosti, že si předem ověří příslušné zákonné podmínky.
24. Stanovená doba zákazu vstupu navíc není excesivní. Krajské ředitelství ji stanovilo pouze v rozsahu šestiny maximálního zákonného rozpětí. Odnikud neplyne, že by doba zákazu vstupu měla být úměrná době neoprávněného pobytu cizince na území, resp. době, po kterou zde neoprávněně pracuje. Skutečnost, že žalobce disponoval platným pobytovým oprávněním na území jiného členského státu, vedla k tomu, že krajské ředitelství žalobci neuložilo správní vyhoštění z důvodu pobytu bez pobytového oprávnění [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců], ale „pouze“ z důvodu nelegálního zaměstnání. Žalovaná se také podrobně vypořádala s námitkou žalobce, že jeho zaměstnání v kebabu nijak nenaruší český pracovní trh (viz s. 4 rozhodnutí žalované). V tomto směru soud nemá správním orgánům co vytknout. Délku zákazu vstupu správní orgány odůvodnily

odpovídajícím způsobem. Nestanovily ji nepřiměřeně ani svévolně. Tato námitka proto není důvodná.

25. Důvodná není ani námitka, že je rozhodnutí žalovaného (2) nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se nevypořádal s námitkami souvisejícími s litevským pobytovým oprávněním.
26. Žalovaná ve svém rozhodnutí vysvětlila, proč má za to, že uložené správní vyhoštění nebude mít vliv na pobyt žalobce v Litvě. Odkázala na čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, podle kterého má příslušný členský stát povinnost konzultovat s členským státem, který příslušné povolení vydal, zda existují dostatečné důvody k odnětí tohoto pobytového oprávnění a případně může záznam v informačním systému zrušit a omezit zákaz vstupu pouze na své území. Z toho žalovaná dovodila, že uložení správního vyhoštění samo o sobě nebude mít za následek nemožnost žalobce pobývat na území Litvy.
27. Žalovaná tedy dostatečně konkrétně reagovala na námitku, kterou žalobce vznesl ve svém odvolání. Krajské ředitelství se sice otázkou dopadu správního vyhoštění na platné litevské dlouhodobé vízum nezabývalo, udělala to však žalovaná (viz předcházející bod). Vzhledem k tomu, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek, je takový postup dostatečný. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je přitom dostatečně zřejmé, jak se s existencí litevského víza a dopadem vyhoštění na něj vypořádala. Její rozhodnutí proto nelze v tomto ohledu považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Je přezkoumatelné.
28. Z těchto důvodů tedy soud neshledal žalobu důvodnou.
29. Nad rámec výše uvedeného ale soud dodává, že nadále po věcné stránce nesouhlasí se závěrem žalované, že platné litevské vízum, jehož byl žalobce v rozhodné době držitelem, nebránilo vydání správního vyhoštění. Soud setrvává na svém právním názoru vyjádřeném ve zrušeném rozsudku, podle kterého je v případě rozhodnutí o navrácení cizince, který disponuje platným pobytovým oprávněním na území jiného členského státu, nutné zohlednit čl. 6 odst. 2 návratové směrnice. Pokud tedy cizinec nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo národní bezpečnost, je nutné mu místo správního vyhoštění uložit povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. S tímto právním názorem se nedávno ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2024, č. j. 9 Azs 18/2024-26.
30. Čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, na který odkazuje žalovaná, řeší jen postup týkající se evidence cizince v Schengenském informačním systému pro případ, že je cizinec je držitelem platného pobytového oprávnění v jednom z členských států a zároveň je z nějakého důvodu veden v tomto informačním systému. Toto ustanovení však nijak neupravuje rozhodování o návratu cizince. Tohoto tématu se naopak týká výše zmiňovaný čl. 6 odst. 2 návratové směrnice.
31. Žalobce nicméně ve své žalobě nevznesl námitku, kterou by namítal nezákonnost či alespoň nepřiměřenost samotného správního vyhoštění. Soud – vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu – proto k této nezákonnosti nemohl přihlídnout.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

33. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce